

MIVELHOGY RAGASZKODIK HOZZÁM

Feljegyzés Kovács László tanításából
2011. szeptember 18.

Örül a szívünk, hogy együtt vagyunk, megtisztelhetjük Istent ezen az istentiszteleten is. A 91-es Zsoltár lesz, amivel kezdjük a mai istentiszteletet. Ha elhoztad a Bibliádat, ennek igazán örülünk, és annak is, hogy együtt olvashatjuk fel a 91-es Zsoltárt.

És ha velünk leszel ebben, akkor ma megkapod azt, amiért jöttél. Hiszen Istennek mindig van mondanivalója számunkra. Ma is van, dicsőség az Úrnak!

Zsoltár 91/1 Aki a Felségesnek (Elion) rejtekében lakozik, a Mindenhatónak (Shaddai) árnyékában nyugszik az.

- 2. Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem, Őbenne bízom!**
- 3. Mert, Ő szabadít meg téged a madarásznak töréből, a veszedelmes dögvésztől.**
- 4. Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt léssen oltalmad; pajzs és páncél az Ő hűsége.**
- 5. Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal;**
- 6. A dögvésztől, amely a homályban jár; a döghaláltól, amely délben pusztít.**
- 7. Elesnek mellőled ezren, és jobb kezed felől tízezren; és hozzád nem is közelít.**
- 8. Bizony szemeiddel nézed és meglátod a gonoszok megbüntetését!**
- 9. Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá:**
- 10. Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz;**
- 11. Mert az Ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadon.**
- 12. Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe.**
- 13. Oroszlánon és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt.**
- 14. Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet!**
- 15. Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában, megmentem és megdicsőítem őt.**
- 16. Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom néki az én üdvösségemet.**

A 14-es és a 15-ös versre vetünk néhány pillantást, mielőtt továbbmegyünk.

14. Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet!

15. Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában, megmentem és megdicsőítem őt.

Isten akaratát olvastuk a Bibliából, Isten akarata tükröződik ebben a két igeversben is, amikor azt mondja Isten: *megszabadítlak, felmagasztallak, meghallgatlak, megmentlek és megdicsőítlek.*

Isten azt mondja, hogy meg akarja tenni ezt az életünkben, és egy fél mondatot mondott még a 14-es vers elején: *mivelhogy ragaszkodik hozzám!* Úgyis mondhatnánk, mivelhogy ragaszkodik hozzám, ezért megszabadítom, felmagasztalom, meghallgatom, és megdicsőítem, és *mentem.* Mert *ragaszkodik* hozzám.

Istenhez való *ragaszkodás* eredménye az, amit itt a Bibliában olvasunk. A *héber* fordításban úgy olvassuk ezt a ragaszkodást: mivel *rajtam csüng*, mivel rajtam csimpaszkodik. Mintha folyamatosan egy kötelék lenne köztünk és Isten között.

Mint ahogy a János evangéliumban emlékeztet a szőlőtőke és a szőlő példájára. Mintha állandóan egy erőteljes és életünk végéig tartó *kapcsolatról* lenne szó. Rajtam csüng, ragaszkodik hozzám, el nem enged. *Folyamatosan* ott van velem, ezért megszabadítom, felmagasztalom, meghallgatom, *mentem* és megdicsőítem őt.

Isten az Ő Igéjében másutt is szól erről, hiszen gyakran olvassuk az Igében, Jeremiás könyvében is, hogy: *kiálts* hozzám, és én *megfelelek!* Vagy *mentlek* téged, megszabadítalak téged. Sok helyen szerepel a Bibliában.

Itt van, hogy egyben megkapjuk azt Istentől, hogy mi az Ő akarata az ember számára, mit akar Ő az emberrel tenni, milyen módon akar bennünket segíteni.

Józsúé 23. fejezetében Józsúé, valami hasonlóval búcsúzott el a zsidó nemzettől, valami hasonlót mondott nekik azzal kapcsolatban, hogy mennyire *fontos a ragaszkodás* Istenhez.

Józsúé 23/8 Hanem ragaszkodjatok az Úrhoz, a ti Istenetekhez, amiképpen e mai napig cselekedtetek!

9. Ezért űzött ki az Úr előletek nagy és erős népeket: ami pedig titeket illet, senki meg nem állhatott ellenetekben mind e napig.

10. Egy férfiú közületek, elűz ezret, mert az Úr, a ti Istenetek az, aki harcol érettetek, amiképpen megmondta néktek.

11. Azért igen vigyázzatok magatokra, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket.

Azt mondja, hogy az Úr erős népeket űzött ki előletek, benneteket senki *meg nem állíthat.* Hiszen olyanok vagytok, hogy tízezret és ezret is képesek vagytok elűzni. *De ragaszkodjatok* az Úrhoz!

Mit is jelent ez a *ragaszkodás*? Azt jelenti, hogy valaki, vagy valami mellett *ki kell tartanod*, valakivel, vagy valamivel folyamatosan *törődnöd* kell, és valakit, vagy valamit folyamatosan *támogatnod* kell.

Tehát az, hogy ragaszkodjunk valamihez, az azt jelenti, hogy ki kell tartanunk mellette, törődnünk kell vele, és támogatnunk kell. A ragaszkodás ilyen módon nyilvánul meg Isten felé.

Nem mondhatjuk azt, hogy ragaszkodom Istenhez, és közben *nem* törődöm az Ő Igéjével. Nem mondhatom azt, hogy ragaszkodom Istenhez, és közben *nem* érdekel a hit. Nem mondhatom azt, hogy ragaszkodom Istenhez, és közben *elfelejtem támogatni* Isten munkáit.

Nagyon fontos, hogy a ragaszkodás jelenti, hogy kitartunk valaki vagy valami mellett, törődünk vele, és támogatjuk is azt.

Mint ahogy Dávid is így gondolkodott a kitartásról, a ragaszkodásról, amikor menekült Saul király elől, és a 63-as Zsoltárban a következő dolgokat jegyezte le. Ez a ragaszkodás az ember számára, egy nagyon fontos dolog.

Sokan, amikor leginkább szükség lenne arra, hogy ragaszkodjanak az örök Istenhez, az Ő hatalmához, sokan akkor *kérdőjelezik* meg, hogy talán lehet, hogy Isten nincs is velem, talán nem is segít engem Isten?

Ez a ragaszkodás egy olyan időbeni dolog is, ami az élet minden helyzetében egyformán szükséges. Akkor is, ha gyönyörűen süt a nap, világos van, gyönyörű minden és mindenki úszik a boldogságban, és akkor is, amikor a megpróbáltatásokban nagyon sokszor az Úrhoz szólunk. Mindig meg kell, hogy maradjon bennünk ez a ragaszkodás.

Dávid, akit Saul kergetett a pusztában, és az élete veszélyben forgott, valóban egy pusztában járt, ahol semmi nem volt, sem élelem, se ital, társai is csak kevesen, viszont voltak üldözői, akik órá leselkedtek. És ír a Zsoltár 63/5-ben erről a ragaszkodásról:

Zsoltár 63/5 Mintha olajjal és kenettel telnék meg lelkem, mikor víg ajakkal dicséretéged az én szájam!

6. Ha reád gondolkodom ágyamban: őrváltásról őrváltásra rólad elmélkedem;

7. Mert segítségem voltál, és a Te szárnyaidnak árnyékában örvendeztem.

8. Ragaszkodik hozzád az én lelkem; a Te jobbod támogat engem.

Dávid azt mondja, hogy ragaszkodom hozzád, és a ragaszkodás jele, amit mond Dávid, hogy víg ajakkal énekelt. A ragaszkodás azt eredményezte az ő lelkében, értelmében, érzelmében, akaratában, hogy énekre fakadt, hogy *dalra fakadt*. Biztos volt abban, hogy Isten az Ő jobbjával mindig támogatja őt.

Nekünk is így kell tekinteni a ragaszkodásra, arra, hogy mit jelent az életünkben *Isten*. Mit jelent Isten *Igéje* az életünkben. Ki kell tartanunk, törődnünk kell vele, *gondoznunk* kell, *támogatnunk* kell Isten munkáját. Ez az igazi ragaszkodás.

Ha tovább nézzük a Biblia igazságát, akkor Jézus tanításai között is találunk erre vonatkozó utalásokat, és Máté evangéliumában a 6-os fejezetében időzünk egy-két igeversen.

Máté 6/24 Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.

Az Istenhez való ragaszkodás *kizárja* azt, hogy a Mammonhoz ragaszkodjunk. Az Istenhez való ragaszkodás azt jelenti, hogy *törődünk* Isten munkáival, *kitartunk* Isten munkái mellett, hogy ha szükséges, akkor *támogatjuk* Isten munkáit.

Azt mondja Jézus, ha ragaszkodsz az egyikhez, nem ragaszkodhatsz a másikhoz. Ha a kettő közül még igazán nem tudtad eldönteni, hogy melyik számodra az, amihez ragaszkodnod kell, akkor itt a lehetőség még, hogy *döntsd* el minél előbb. És azt mondja, hogy ha Istenhez ragaszkodsz, akkor a következő vers szerint:

25. Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjete. Avagy nem több-e az élet, hogy nem az eledel, és a test, hogy nem az öltözet?

De igen több az élet, mint az öltözet, több az élet, mint az eledel, több az élet, mint csupán a test és a Mammon, hanem van isteni élet, isteni fajta, Istenhez tartozó élet, egy *szellemi élet*. És azt mondja, hogy az egyikhez ragaszkodunk, a másikhoz nem ragaszkodunk.

A ragaszkodással mi magunk *döntünk* úgy, hogy mit választunk? Istent választjuk, vagy a Mammont? Nincs olyan, hogy ebből is egy kicsit, és abból is egy kicsit.

Ragaszkodjunk, mert Isten azt mondja, hogy mivel ragaszkodsz hozzám! Mert ragaszkodsz hozzám. Ez a *kulcsszó*, a mi ragaszkodásunk. Ha *mi közeledünk* Istenhez, *Ő közeledik* hozzánk, ha mi ragaszkodunk, jönnek az áldások az életünkbe.

Korinthus I. 7/35 Ezt pedig a ti hasznatokra mondom; nem hogy tört vessek néktek, hanem hogy illendőképpen és állhatatosan ragaszkodjatok az Úrhoz háboríthatatlanul.

Mondja, hogy illendőképpen, és állhatatosan, *kitartóan ragaszkodjunk* az Úrhoz. És Pál azt mondja, hogy ez a mi *hasznunkra* van. A ti hasznatokra mondom...

Mi a hasznunk ebben? Az az *öt ismérv*, amiről szóltunk: *megszabadítom, felmagasztalom, meghallgatom, megmentem, megdicsőítem*. Mindaz annak a haszna, amit Pál mond, amikor az ember *elkötelezi* magát ebbe az irányba. És ez Isten Igéje.

Pál ilyen ajánlatokat tett a korinthusiaknak, mert ő a keresztyén életében is és a magánéletében is ilyen módon gondolkodott, és ilyen módon cselekedett. És a Timótheushoz írt pásztori levelekben erről is ír.

Timótheus II. 1/11. Amelyre nézve tett engem igehirdetővé és apostollá és pogányok tanítójává.

12. Amiért szenvedem is ezeket: de nem szégyellem, mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok abban, hogy amit rám bízott, meg tudja őrizni ama napra.

Pál úgy fejezi ki magát, hogy tudom, kinek hittem. Ez azt jelenti, hogy itt semmiféle félreértés, vagy kétség sem merülhet fel afelől, hogy Pál hogyan gondolkodott és hitt.

Mondja, hogy tudom, és biztos vagyok abban, *szilárdan* és kitartóan biztos vagyok abban, hogy annak, akinek hittem, jól tettem, hogy annak *hittem*.

13. Az egészséges beszédeknek példáját megtartsd, amiket tőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben, és szeretetben.

Azt mondja Timótheusnak, látod az én szolgálatomban, hogy én hogyan szolgáltam. Látod, hogy én kitartottam, láttad, hogy én ragaszkodtam az Úr Jézushoz, te is ugyanilyen módon tedd ezt.

Mert láttuk, hogy a ragaszkodás: valakihez, vagy valamihez való *kötődésünk*, valaki, vagy valami mellett *kiállunk*. Mert Pál, aki Isten Igéjét hirdette, maga tette Isten Szelleme a csodákat. Jogos, hogy hozzá ragaszkodtak a Korinthusiak, Efézusiak és a többiek? Igen.

Hogyan mutatkozik meg ez a fajta *kötődés* a keresztyén ember számára Istenhez? Úgy ragaszkodik, hogy Isten *Igéjéhez ragaszkodunk*, ahol Isten Igéjét szölik, ahhoz ragaszkodunk, aki Isten Igéjét közvetíti és szólja felénk, ahhoz ragaszkodunk. *Kötődünk, támogatjuk, törődünk* vele. És, hogy Pál életében, tartalmában hogyan működött ez, megnézzük a:

4/17 De az Úr mellettem állott, és megerősített engem, hogy általam az igehirdetés teljességre jusson, és meghallják azt a pogányok mind. És kiszabadultam az oroszlán szájából.

18. És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől [helyesen: cselekedetétől], és megtart az Ő mennyei országára; akinek dicsőség örökkön örökké! Ámen.

Azt mondja az Úr *mellettem állott*, az Úr *megerősített* engem, és *kiszabadultam* az oroszlán szájából, és *megszabadított* engem az Úr gonosz minden cselekedetéből, és *megtart* engem! Látod azt, mintha a 91-es Zsoltár igeversei köszönnének itt vissza.

Ugyanúgy látjuk, hogy Pál életében a *ragaszkodása*, kitartása mit eredményezett. Az Úr mindig *mellette állott*, megerősítette mindig, amikor szükségben volt. Kiszabadult az oroszlán szájából, *megszabadított* engem az Úr a gonosz minden cselekedetéből. És végül pedig mondja, hogy *megtart* engem az Ő mennyei országára. Dicsőség az Úrnak!

Ezt eredményezte az, amiről Pál ír, hogy *tarts ki* te is Timótheus ugyanúgy, ahogy én kitartottam, ugyanúgy, ahogy én kitartottam az Úr Jézus Krisztus Igéje mellett. Ugyanúgy ragaszkodj te is ehhez az Igéhez.

Pedig tudjuk, hogy Pál szolgálatában is nagyon kemény dolgok voltak. Ahogy olvassuk az Apostolok cselekedetében az első útját, hogy elhajóztak egy kis szigetre, és megnéztük a térképen, hogy száz km-re volt az a sziget. Gondoltuk akkor, hogy bizony nem volt olyan könnyű az akkori evangélizáció, a mostani könnyebb.

Megszabadított engem az Úr a gonosz minden cselekedetétől. Mondja Pál. Az Úr Jézus Krisztust is példának vesszük. Ragaszkodtak hozzá az emberek? Emlékszel rá, amikor a halászoknak mondta a halászás után, hogy *kövessetek* engem. Ezek az emberek *otthagyták* az életüket, a hálókat, a hajókat, mindent, és *ragaszkodtak* Jézushoz.

Vagy pedig az ördögös, akit megszabadított Jézus, és követte állandóan Őt. Ment utána, de Jézust több százan, sőt több ezren is követték. *Ragaszkodtak* a *tanításhoz*, a *megszabadításhoz*, ahhoz ragaszkodtak, amivel az Úr Jézus *szolgált* feléjük. Ragaszkodtak hozzá.

A sivatagban is, amikor étlen, szomjan mentek, ötezren és hétezren is voltak, ennivalójuk sem volt, egyikük sem mondta, hogy én most elmegyek haza, és megeszem a kis uzsonnámat, azután majd visszajövök. Nem!

Hanem vele együtt mentek oda is, ahol étlen, és szomjan voltak, ahol Jézus gondoskodott a szükségükről. Ez egy *ragaszkodás*. Amikor egy kicsit félretették a világ dolgait, és azt mondták, hogy ez a *beszéd*, ez a példázat nagyon *fontos*. Ez biztos, hogy jó, hiszen az Úr Jézus azt tette, amit olvastunk az elején.

Megszabadította őket a gonosz minden cselekedetétől. Megszabadította őket, akik az ördög hatalma alatt voltak. Gyógyította őket. Ezek mind, mind arra utalnak, hogy az Úr Jézussal *együtt járni* nagyon jó volt, mint ahogy írják Pálról is. Pál is azt javasolja, hogy legyetek az én *követőim*. Olvassuk azt a...

Korinthus I. 11/1 Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.

Pál követte Krisztust, Pált követték a tanítványok. Ahol *Isten Igéje* megjelenik, azt követték. Követték a Korinthusiak, követték az Efézusiak, és követjük most mi is. *Követjük*, mert ez *Isten kinyilatkoztatása*, amin keresztül *megszabadulhatunk*, amin keresztül megdicsőülhetünk, amin keresztül meghallgat bennünket, ez mind-mind ehhez tartozik.

És, hogy valóban ragaszkodtak-e Pálhoz? Olvassuk ezt a Korinthus II. 7/7-ben, és Pálnak ez nagyon jól esett. Ragaszkodtak hozzá az igehirdetés során, amikor Isten *Igéjét hirdette*, és amikor az Úr Jézus Krisztus királyságáról beszélt, akkor az emberek *ragaszkodtak* hozzá, mert *kaptak valamit*, ami Istenről szól.

Korinthus II. 7/7 Sőt nem megjötteivel csupán, hanem azzal a vigasztalással is, amellyel ti vigasztaltátok meg, hírül hozta ugyanis nekünk a ti kívánczóságokat, a ti kesergéteket, a ti hozzám való ragaszkodástokat.

Ragaszkodtak az emberek Pálhoz. Mit jelent a *ragaszkodás*? Azt jelenti, hogy törődtek vele, *támogatták* és *kitartottak* mellette.

Ez egy fontos dolog, hiszen Isten azt mondja, hogy meg akarlak téged *áldani*, csak *ragaszkodj* hozzám. És ne csak hozzám ragaszkodj, hanem azokhoz is, akiken *keresztül* Isten Igéjét hallgatod. Ragaszkodj!

Az Apostolok cselekedeteiben olvasunk arról, amikor Péter és János jönnek fel a templomba, és ott ült az a sánta ember, akinek szüksége volt arra, hogy Isten kegyelméből meggyógyuljon.

Apostolok cselekedetei 3/5 Az annakokáért figyelmezzünk vala reájuk, remélvén, hogy valamit kap tőlük.

6. Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincs nékem; hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!

7. És őt jobb kezénél fogva felemelé, és azonnal megerősödének az ő lábai és bokái.

8. És felszökvén, megállta és jár vala és beméne velük a templomba, járkálva és szökdelve és dicsérve az Istent.

Látod, hogy amikor Isten munkája nyilvánvalóvá válik, ez az ember, aki eddig bice-bóca volt, most ugrálva nagy örömmel dicséri Istent.

11. Mikor pedig ragaszkodék Péterhez és Jánoshoz az a sánta, aki meggyógyult...

Ragaszkodott Péterhez és Jánoshoz. Tudta, hogy amit kapott, és az Istentől volt, tudta, hogy Isten azokon az embereken keresztül munkálkodott. És ezért ragaszkodott hozzájuk. Elment volna velük bárhová. Mint ahogy Pálnak kíséretében is voltak emberek, akik elkísérték őt azon a térítő úton.

Jézus után is rengetegen mentek, azért, mert *ragaszkodtak* ahhoz, akin keresztül Isten *megnyilvánult*. Ragaszkodtak ahhoz az *áldáshoz*, amihez Isten kegyelméből hozzá jutottak.

És ez a *ragaszkodás*, ez a kitartás, ez a törődés, ez a *támogatás* a mai keresztyén életünknek is a *szerves része* kell, hogy legyen. Nem csak az apostoli időkben, nem csak Pál idejében, hanem most is nagyon fontos részének kell, hogy legyen ez az életünknek.

Hol kapod a *táplálékot*? Hol kapod az *áldásokat*? Milyen módon jutnak el hozzád? Kin *keresztül* jutnak el hozzád. Ha szeretnél onnan *többet* is kapni, akkor *ragaszkodnod* kell hozzá, nem szabad elengedni, *csüngen*i kell rajta, mondja a Biblia.

Mint a táplálékot adó fán a gyümölcs, vagy a szőlő. Miért? Mert az élet több mint az eledel, és a ruházat, hanem az a *szellemi eledel*, amire szükségünk van az élethez, azt onnan kapjuk meg.

Zsidó 4/14 Lévén annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken: Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.

Ragaszkodjunk ahhoz a hitünkhöz, ami az Úr Jézus Krisztusról szól. Ha mi egyszer azt mondtuk, hogy te vagy az *én Uram*, te vagy az *én Megváltóm*, te vagy az *én Gyógyítóm*, te vagy az *én Szabadítóm*, akkor az Te vagy, és nem más.

Ragaszkodnunk kell ehhez, ragaszkodnunk kell ahhoz, ahol ezt mondják, ragaszkodnunk kell ahhoz, aki ezt szólja. Mert nem csak valakihez, hanem valamihez is ragaszkodnunk kell, és *kitartani*, törödni és *támogatni* kell.

A mai keresztyén életünkben is ez egy nagyon fontos *keresztyéni erény*. Többekkel találkoztam már a szolgálatom során, akik azt mondták, hogy ők „útkeresők”. Te is találkoztál

már ilyen útkeresővel, aki soha sehol nem tudott még két-három hónapnál tovább legyökerezni.

Nem túl régen Varga István testvérünk evangelizált Győrben, és jött arra az alkalomra egy ember, aki azt mondta, hogy ő útkereső. Nem sokáig kereste nálunk az utat, csak két hétig. Úgy látszik valami stop tábla volt kitéve, nem találta meg az utat. De mondtam neki, hogy el kell az embernek magát *határozni*.

Érzi az ember a *szívében*, hogy *hová tartozik*. Az ember fejében lehetnek kétségek, de bent a *szívedben* nem. Ott *érezed*, hogy *hová tartozol*, csak figyelj rá. Mert az ember gondolkodik, hogy biztos ide tartozom, és elfeledkezik a Jakab levélben írtakról, hogy mit kaphat a kételkedő ember?

Az ember számára ez egy nagyon fontos *elhatározás* ahhoz, hogy Isten *áldásait* örököljük, és Isten áldásait el tudjuk *venni*, ahhoz nekünk egy *szilárd elhatározásra* lesz szükség.

Pál szavai intenek erre minket, amikor azt mondja, hogy: tudom *kinek* hittem. Tudom, biztos vagyok a dolgomban 100%, hogy én, amit hittem az Úr Jézus Krisztussal kapcsolatban, az biztos, hogy *jó*, és amellet *kitartok*, ha kell odaadó, törődő vagyok vele, *támogatom*, mert tudom, hogy az *jó*.

Zsidó 10/23 Ragaszkodjunk a reménység hitvallásához tántoríthatatlanul. [Miért?] Mert hű az, aki az ígéretet tette.

Azt mondja a Biblia Istenről, hogy *Ő hűséges*, *Ő* ezt ígérte – hát akkor ragaszkodjunk hozzá. Ha nem ragaszkodsz hozzá, akkor az azt jelenti, hogy nem is hiszed el, hogy Isten ezt ígérte. Ragaszkodnunk kell hozzá.

24. És ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetekre buzdítsuk.

25. El ne maradjunk az egybegyülekezésekről, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem bátorítsuk egymást annál is inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közeleg.

Miért *ne maradjunk el* a gyülekezésektől? Mert ott halljuk meg azt az üzenetet, amit nekünk *Isten mond*. Ott van a *segítség* arra vonatkozólag, amire neked *szükséged* van.

Azt mondja az Ige, hogy kölcsönösen ügyeljetek egymásra, hogy *szeretetben* járjatok, és *jó cselekedetekkel* legyetek egymás iránt. A szeretet a tökéletesség kötele, mondja a Kolosse levélben, az a köté, amin csüngesz. *A szeretet tökéletes kötele*, ami még ráadásul *összeköt* bennünket Istennel.

Nagyon fontos, hogy ne maradjunk el az *egybegyülekezésektől*, amiképpen némelyeknek szokásuk, *ragaszkodjunk* ehhez a dologhoz. Ragaszkodjunk a reménység *hitvallásához* tántoríthatatlanul. Nem inogva, nem egyik nap így, a másik nap úgy gondolom. Amikor nehézségeim vannak, akkor nem gondolom így, amikor meg nincsenek nehézségeim, hanem minden jól megy, akkor meg másként gondolom.

Nem szabad engedned, hogy befolyásoljanak ebben a döntésedben a *körülményeid*. Ha te választottad ezt, azt mondtad, hogy te vagy az én Uram, te vagy az én Megváltóm, te vagy Mindenem. Ehhez ragaszkodunk, ebben *kitartunk*, támogatjuk, és törődünk ezekkel, a dolgokkal.

25. El ne maradjunk az egybegyülekezésekről, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem bátorítsuk egymást annál is inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közeleg.

Ne maradjunk el! Az, amikor nem maradunk el az egybegyülekezésről, amikor ott vagyunk az *egybegyülekezéseken*, azzal azt fejezzük ki, hogy *ragaszkodunk* ahhoz, ahol vagyunk. Ott vagy és ehhez ragaszkodsz, ezzel fejezed ki te magadnak is, hogy te *hová tartozol*, hogy ezzel a dologgal milyen módon törödsz, mennyire támogatsz.

Visszalapozunk a 91-es Zsoltárra, még egyszer elolvassuk a 14-15-ös verseket.

14. Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet!

15. Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában, megmentem és megdicsőítem őt.

Dicsőség az Úrnak! Köszönjük Istennek a lehetőséget, hogy szólhattunk. Azok, akik ma jöttek először, részt vehetnek velünk együtt azon a megvalláson, ahol elismerjük *életünk Urának* az Úr Jézus Krisztust.

Megkérjük Öt, hogy legyen az életünk Ura. Ez jelenti azt, hogy valahová *tartozni* fogtok. Innentől fogva *Krisztushoz* tartozunk, innentől kezdve a Krisztusi Testbe tartoztok, ha hittel elmondjátok velünk ezt az imát, a Jézus szent nevében. Ámen!

Álljunk fel és arról fogunk *megvallást* tenni, hogy hisszük Jézust, arról fogunk megvallást tenni, hogy hisszük azt, hogy *Ő* meghalt a mi bűneinkért, arról teszünk megvallást, hogy hisszük, hogy *Ő* feltámadt és *Ő* lesz az életünk Ura.

Tartsatok velünk ebben a megvallásba, *hangosan* kell mondani, mint ahogy mindannyian tesszük, mert ezzel *nyilvánítjuk ki* a szabad akaratunkat az Úr Jézus Krisztus felől. Ámen!

Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért a Biblia tanítása szerint. Én hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból, hogy én igaz legyek. Kérlek Jézus, legyél az én Uram, kérlek Jézus, legyél az én Megváltóm, kérlek Jézus, legyél az én Gyógyítóm. És én meg vagyok váltva, te vagy az én Uram, újjászülettem Krisztusban. Ez az igazság, mert Isten Igéje igazság. Ámen!